

Адрастѣ са въсползова отъ помощта на боговетѣ, но безъ да почете тѣхното могущество, и тѣй заслужи чрезъ неблагоприятността си найстрога наказаніе отъ тѣхъ. Той бърже премѣсти войскытѣ си между полуизгорѣлыя станъ и едно блато което са простираше доро до рѣката; туй движеніе той извърши толкози бържи и искусно, щото то едва показваше явно остроуміето му и бодростта му. Сюзницитѣ насърчени отъ Телемаха искахъ да го гонѣтъ; но чрезъ настанжлата буря той избѣгнѣ изъ рѣцѣтѣ имъ като птиче отъ мрежытѣ на ловеца.

Сюзницитѣ не мыслихъ вече друго освѣнь да са завърнѣтъ въ стана си, и да поправѣтъ повредата си. Като са върнѣхъ въ стана тѣ видѣхъ плачевнытѣ слѣдствія на войната: болнытѣ и раненытѣ като не могли да са оттеглѣтъ отъ чѣдхрытѣ не можили да са опазижтъ отъ огъня; тѣ бѣхъ полуизгорѣлы и викахъ до небето съ жалны и болезненны гласове. Сърцето на Телемаха са строши, той не можѣ да си въспре сълытѣ; той много пѣти си отвърнѣ очитѣ на страна отъ ужасъ и състраданіе, и не можаше безъ трепетъ да гледа тѣзи живы еще тѣла по обречены на една дълга и люта смъртъ; тѣ прѣличахъ на месото на жъртвытѣ които сѣ изгорѣли на жъртвенницытѣ, и отъ които смрадѣтъ са прѣска на сѣкждѣ.

„Увы! викаше Телемахъ, ето злынытѣ които войната влече съ себеси! Каква слѣпа бѣсота блѣека бѣднытѣ смъртны! тѣ толкози кратко време иматъ да живѣѣжтъ на земята! днитѣ имъ сѣ толкози злополучны! защо си докарватъ бърже смъртъта която е толкози близеска? Защо си прилагатъ ужасны бѣдствія на горчевинната съ която боговетѣ сѣ испѣлнили краткыя имъ животъ? Сичкытѣ чловѣцы сѣ братья, а са раскѣватъ единъ други: свирѣшытѣ звѣрове сѣ помалко жестоки отъ тѣхъ. Левоветѣ не воуватъ срѣщо левове, нито тигрытѣ противъ тигры; тѣ нападатъ на другороднытѣ животны; само чловѣкъ, при сичката си разумность, върши туй което лишенытѣ отъ разумъ животны не струватъ никога. Но, освѣнь туй, защо сѣ тѣзи войны? Да ли нема въ вселенната земя повече отъ колкото быхъ обработили сичкытѣ чловѣцы? Колко земи има